

Alexandru-Codruț Ivașcu

**ALCHIMIA
BOEMĂ**

București, 2021

Ilustrație copertă: *Alexandru-Codruț Ivașcu*

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
IVAȘCU, ALEXANDRU-CODRUȚ

Alchimia boemă / Alexandru-Codruț Ivașcu . -
București : Bifrost, 2021

ISBN 978-606-95263-5-4

821.135.1

© Toate drepturile sunt rezervate. Nicio parte din această
lucrare nu poate fi reprodusă fără acordul scris al editurii și
al autorului.

Copyright © 2021

Editura Bifrost

Str. Liviu Rebreanu nr.46-58, sector 3, București

e-mail: office@bifrost.ro

www.bifrost.ro

CUPRINS

Confesiuni despre bine, rău, Dumnezeu și om / 7

Haiku / 17

Privesc, privesc dar nimic / 18

Poem orbital / 20

Haiku / 21

Poemul genezei / 22

Îndumnezeire / 26

Haiku / 27

Ce înseamnă poezia / 28

Vouă! / 30

Haiku / 31

O prăpăstiune / 32

E noapte afară din mine / 34

Haiku / 36

Anatomia tristă / 37

Unde? Neunde? / 39

Haiku / 41

Pensândote / 42

Transparentă / 45

Haiku / 47

Aerul / 48

Tratat de nebunie / 49

Haiku / 51

Revelația toxică /	52
Introspecto /	54
Haiku /	55
Scurtă filozofie a omului /	56
Teoria reliefului /	57
Haiku /	58
Tigroaica /	58
Poezie de la sfârșitul timpului /	61
Haiku /	63
Filozofii barbare /	64
Vis /	66
Haiku /	67
Cranii /	68
Joc /	70
Haiku /	71
Complexiune /	72
Aproape un pastel /	74
Haiku /	75
Autofobie /	76
Salcâmi /	78
Haiku /	80
Iubesc depresia întrupată! /	81
Alchimia boemă /	83

Confesiuni despre bine, rău, Dumnezeu și om

1. M-am săturat să vorbesc despre măhuri atâta timp cât eu nu măhur. De acum doar voi admira măhura. Îi voi admira splendoarea de paie ieșită din carne și mă voi întreba: cum o fi să fii măhură?

2. Atâta timp cât răul este prezent în această lume, mai mult, el este constant, aș fi un idiot să vorbesc numai de bine. De asemenea, atâta timp cât binele este prezent, aș fi un idiot să vorbesc numai de rău.

3. Binele și răul sunt două concepte opuse dar care sunt la baza existenței lor, identice. Pentru a înțelege puțin complexitatea acestora trebuie să ne întoarcem în timp înainte de om, o călătorie metafizică către geneza lumii. Orice teorie cu privire la nașterea lumii, oricât de imbecilă și fără noimă ar putea fi, ne propovăduiește de fapt în origine același lucru, înainte ca universul să fie univers era fie un neant, fie un tot. Cum este posibil ca existența să înceapă din nimic? Cum este posibil ca existența să se

desprindă dintr-un tot? Nimicul este un tot iar totul este nimic, se completează. Lumea nu a fost creată dintr-un nimic sau dintr-un tot, a fost creată dintr-un nimic și un tot. Binele și răul sunt forțe guvernatoare ale existenței, ele se află în nimic dar ele se află și în tot.

4. Dacă ne uităm la definițiile date binelui și răului în dicționar vom observa că sunt nesatisfăcătoare și pe deasupra idioate. BÎNE adv., s. n. I. Adv. 1. În mod prielnic, în mod favorabil, avantajos, util. RĂU, REA, răi, rele, adj., s. n., adv. I. Adj. Care are însușiri negative; lipsit de calități pozitive. 1. (Adesea substantivat) Care face, în mod obișnuit, neplăceri altora. Haideți să ne spălăm pe ochi de noroiul acesta. Încălcând regula definirii afirmative aș obține următoarele definiții: Binele este totalitatea a tot ceea ce nu este rău/ Răul este totalitatea a tot ceea ce nu este bine. O definiție negativă, prin excludere. Deși împotriva legilor logicii, mai logică decât definiția propriu-zisă. Ad litteram, nimeni nu va da vreodată o definiție exactă, concretă, precisă a acestor două concepte pentru că nimeni nu le-a stăpânit, controlat în întreaga existență,

nu doar a omului, ci a întreg universului. În fața binelui și a răului, omul este un nimic ipotetic, puțin mai important decât nimicul real.

5. Mergând către principala teorie a apariției universului și analizând fiecare decizie luată de Dumnezeu, care este un Dumnezeu al iubirii și o întruchipare a binelui, vom începe la un moment dat să Îl contestăm. Având această abilitate de a înțelege prin gândire atât binele cât și răul în esența firii lor și făcând abstracție de învățătură, de îndoctrinare, putem vedea cu ochii liberi, dincolo de granițele logicii, deciziile luate de Dumnezeu și le putem cataloga drept bune sau rele. Bineînțeles, pentru a face asta trebuie să Îl umanizăm întâi pe creator. O blasfemie la adresa religiei, însă o necesitate la adresa firii.

Haiku

Dragostea toată
azi florile de argint
mâine tot cerul

Privesc, privesc dar nimic

O stea fugărește luna pe cer
eu privesc de sub cer
iar deasupra cerului este o altă lună
care fugărește o stea
deasupra cerului.

Eu privesc tot de sub cer.
Poate dacă aş zugrăvi cu o altă culoare
ar fi mai simplu de privit.
Fie aş naște o căldură
care să-mi ardă retinele,
fie aş naște o răcoare
care să-mi înghețe retinele.

Poate atunci ar fi mai simplu de privit.
Acum parcă,
de la rădăcina ochiului pleacă
o căldură care până la iris îngheață.

Nu mai știu ce văd,
stele fugărind luni, luni fugărind stele,
pe mine de ce nu mă fugărește nimeni?
Nici nu știu de ce mai văd,

în multele minute,
nici nu știu unde să mă uit.
Privesc, privesc dar nimic.
Privesc, privesc în continuare,
de sub cer,
la cer și deasupra cerului.
Nici steaua nu a prins luna,
nici luna nu a prins steaua
și nici eu nu m-am prins de ce privesc.

Poem orbital

Ochiul îi era precum o sferă care
dogorea
izbitor de tare.
Îmi ataca eul centrifug
mi-l apropia,
de lumescul drum
și mi-l desfăcea cu o suflare
în mii de siluete diafane.
În ochiul ei se ascundea
și paradisul și abisul
din sinea mea.
Îl simțeam cum se deșurubează
din craniu
și se învârte
în jurul ființei mele otrăvite.
Ochiul îi era precum o sferă care
dogorea,
izbitor de tare.
Era un soare,
total contrar condiției astrale.

Haiku

Distorsionare
un nor alb înaripat
și un ochi sub el

Poemul genezei

Desfacerea:

Căutările fantastice au ajuns la un final
când am atins orizontul
și m-am murdărit pe mâini
de realitate.

Am luat realitatea, am strâns-o
între arătător și degetul mare
am ascuns-o
iar când am fost singur am zvârlit-o
în uitare.

Am oftat în existență un cuvânt
intraductibil,
un fel de poc întors pe dos,
un fel de cop.

O explozie creatoare
de un tot.

Totul degenerat era mic,
era un vid,
era un tot plin de nimic.

Și-am început să umplu vidul
câte-un pic.

Refacerea:

Am pus oameni de care am vrut,
am pus locuri de care am vrut,
am pus bine de care am vrut,
am pus rău de care am vrut,
și-n mijlocul acestei lumi
mi-am ridicat o statuie
că așa am vrut.

M-am împrietenit cu omul cu care am vrut,
am vizitat locurile pe care le-am vrut,
am făcut binele pe care l-am vrut,
am făcut răul pe care l-am vrut,
și m-am dus la statuia mea
și m-am închinat la mine
că așa am vrut.

Distrugerea:

În spatele cuvintelor-încuietori
ca și Dumnezeuul meu,
pitit în cărți și-n frații mei.
Atunci când nu introspectam
le auzeam rugile
și mă întrupam în vreo bancnotă,
în vreun cuvânt,
în vreo muncă,
în vreun cânt.
Până când,
cuvântul meu devenise
un cult.
Iar oamenii din sectă veneau
și se-nchinau și ei cu mine
lângă statuia mea
la mine.
Mă înveșmântasem cu bine
să nu risc să fiu descusut de vreun om
că nu i-a convenit ceva anume
și-n căutarea sa absurdă
să atingă orizonturile mele,

să se murdărească pe mâini
de realitatea mea,
s-o strângă între arătător și degetul mare,
s-o ascundă de cei ce au nevoie de ea
și când o să fie singur,
s-o arunce în uitare.

Îndumnezeire

Pentru a-ți fi demiurg
trebuie să renunți pe loc
la trup.

De acum ești doar o idee
în spatele căreia se ascunde
un concept.

Acum,
ia o bucată de materie
din abise ori din himere
spal-o cu puțină lumină,
sufală spre ea puțin vânt
modeleaz-o cu dibăcie
și prefă-o în cuvânt.

Repetă exercițiul până când
vei avea cuvântul perfect
apoi,
arată cuvântul lumii și strigă:
Să fie poezie!

Haiku

Crinul cel mai pur
soarele bălind pe cer
fotosinteză

